

SLOVENSKI NAROD.

Izhaja vsak dan zvečer, izimši nedelje in praznike, ter velja po pošti prejemati za avstrijsko-ogerske dežele za vse leto 15 gld., za pol leta 8 gld., za četrt leta 4 gld., po jeden mesec 1 gld. 40 kr. — Za Ljubljano brez pošiljanja na dom za vse leto 13 gld., za četrt leta 3 gld. 30 kr., za jeden mesec 1 gld. 10 kr. Za pošiljanje na dom računa se za 10 kr. za mesec, po 30 kr. za četrt leta. — Za tuje dežele toliko več, kolikor poština znaša.

Za oznanila plačuje se od četiristopne petit-vrste po 6 kr., če se oznanilo jedenkrat tiska, po 5 kr., če se dvakrat, in po 4 kr., če se trikrat ali večkrat tiska.

Dopisi naj se izvolé frankirati. — Rokopisi se ne vračajo. Uredništvo in upravnništvo je v Ljubljani v Frana Kolmana hiši, „Gledališka stolba“.

Upravnistvu naj se blagovolijo pošiljati naročnine, reklamacije, oznanila, t. j. vse administrativne stvari.

V Ljubljani 11. avgusta.

Strašansk krik in vik zagnali so nemško židovski listi o iztiravanji Rusov iz Berolina. Pri prirojenosti nam milosrdnosti so se nam že v srce smilile uboge ruske obitelji, ki so že toliko let mirno in srečno živele v Spree-Atenah, a morajo sedaj tebi nič meni nič ostaviti nemško stolico. Krivico delajo, menili smo, sicer gostoljubni Nemci Rusom in odurno obnašajo se proti soprogam, katere so sami Rusom dali v zakon, da je zdaj tirajo iz domovine, kjer so preživele mladostna leta v blaženem nemškem vzduhu.

Človeka na stara leta izgnati iz kraja, kjer je živel dolgo vrsto let ter se privadil domačemu obnebu, je več nego prognastvo, v mnogem slučaju je to naravnost smrt. Vsakdo dobro ve, da ni dobro človeku v poznih letih premijati vzduh in podnebje. Prerado se pripeti, da mu ne ugaja tuji vzduh in da vsled tega prerano na njegova vrata potrka blede smrt. In to bil je drugi vzrok našemu sožaljenju na neopravičenem iztiranju 1800 naših sokrvinov Rusov iz Berolina.

A prišlo je drugače. Žid od nekaj že ljubi race in gosi. Gosja mast mu sebosno dobro ugaja, da ž njo beli svoje jedi. In tako se zgodi, da prehaja gosja, še bolj pa račja mast potom presnovljanja v prepeličarjev meso in kri, da upliva na srce in možjane. Kar pa narekuje srce, to gre rado iz ust na ravnost v Abrahamovih potomcev nemške časopise.

To nemško časnikarstvo izpustilo je mej svet raco, ki z velikim srdom čelja o najnovejšem iztiravanji Rusov iz Berolina, in pravi, da so izmej 18000 duš broječe kolonije ruske, 1800 glav, torej 10% že prognali, da je to nečuvna grozovitost, da so ruski interesi v nevarnosti, da se Rusom velika krivica godi.

Ta nenavadna gorečnost za interese sicer vedno in dosledno črtenih ruskih barbarov, storila nas je oprezne in nekako nezaupno gledali smo najmlajšo semitsko raco, katerej hočemo takoj nekoliko postriči slepotno perje in sicer na podlagi razprav, priobčenih v nežidovskih nemških listih.

Število ruskih naseljencev v Nemčiji je pretirano, o znatnej ruskej naselbini v Berolinu pa niti govora ni, kamo-li, da bi jih bilo ondu veliko

tisoč. Rusov po Nemčiji živi jako malo in še ti se ženijo navadno z domačimi ruskimi krasoticami. In kar je Rusov v nemškej državi nastanjenih, vsi so po izpovedbi nemških listov mirni in pošteni ljudje, vse drugačni, nego mej nami živeči Nemci. Oni ne zaničujejo nemškega jezika, ne nemških šeg in običajev in ne pritožujejo se zaradi nemških uradov, oblastva in redarstva.

Ukaz iztiranja naperjen je jedino proti Abrahamovim potomcem, proti deloma nemškim, deloma ruskim, v Berolinu živečim židom. To je pravi in jedini vzrok vsega tega hrupa in vrišča.

Lepe koristi, katere uživa obrezancev držviti rod in veliki dobički, katere dobivajo v Nemčiji so torej v nevarnosti, a da so v nevarnosti, zakrivili so židje sami. Dospevši do bogatstva in socialne veljave, začeli so oholo vihati svoje, samo njim lastne nosove, postali so ošabni in začeli so se šopiriti in kakor se razvidi iz nemških sodnijskih obravnav, nastopili so temne pote. Razun dobičkarije, sleparije, zaničevanja vsacega drugega veroizpovedanja, vsake druge narodnosti, so jim temni poti postali pravi smoter in pri še tako protizakonitih podjetjih imeli so svojo roko vmes, da jim je le dobiček bil gotov. Javna tajnost je v Berolinu, kakor tudi Peterburgu, da židom baš nihilistično gibanje ni bilo neznano, da je večina nihilistov rekrutovala se izmej prepeličarjev.

Tako delovanje pa je naposle moralo obrniti pozornost pruske in ruske vlade na se in jedna prvih posledic nemško-ruskega sporazumljenja bil je ukaz, da se nevarni elementi mej židovskim prebivalstvom v Berolinu iztrebijo, da se odlomi ost njihovemu škodljivemu rovanju. Davno že prodrlo je spoznanje o potrebi takega koraka v merodajne kroge in v časnikih in brošurah se je o tem pisarilo, na shodih in zborih govorilo in dokazovalo in sedanja izvršitev je le malo zadoščenje javnemu mnenju, ki je že dolgo kaj tacega želelo in zahtevalo.

Tako je in ne drugače. Kako bi tudi nemško časopisje h kratu svoje židovsko-politično mišljenje premenilo, postalo iz Savla Pavel ter pričelo Slovane ljubiti in se za nje potezati? Kako bi bilo možno, da bi vse nemško časopisje od baltiskega pa do jadranskega morja čutilo kar čez noč nagnenje in simpatije do Rusov? Vse tedaj, kar se je v tej zadevi

pisarilo, je — židovska raca, katerej je jedina svrha, pod imenom Rusov, pridobiti zaščito in potuho svojim somišljenikom, ki so s paragrafi kazenskega zakona več ali manj prišli navskriž.

Da je prišlo do tega, temu je kriv značaj in čudna prav krivonosega rodu. V nas kakor v Nemcih mu je kupčija, ki hodi po krtovih potih, prva stvar, ljubezni domovinske ne pozna, sam brez narodnosti, sovraži vsako narodno podjetje, on je sam sebi narod, domovina; Bog in njegova vera mu dopušča, grediti, smešiti in celo skruniti družih narodov verske in celo narodnostne svetinje in nazore.

Da je to moralo presedati Berolincem, je pri njih poznatej energiji lahko umevno in omenjeni ukaz bode imel blagodejni nasledek, da se znebi ne sicer vseh, pa vsaj najnevarnejših članov židovske kolonije, v tem storili so Berolinci le svojo domovinsko dolžnost.

Zdi se nam, kakor bi bil Berolin belej Ljubljani v tej zadevi dal dober vzgled in napotek, kajti tudi tu storilo se je nekaj jednacega in to je ljudomilo podjetje trgovcev Ljubljanskih, da se duri zapró tujim kupčevalcem, ki so večinoma židovske krvi in preplavljajo vse kronovine s preležanim, slabim in sleparskim blagom in nas celo ob nedeljah in praznikih nadlegujejo s svojo robo.

Tem vrlim trgovcem naj bi se pridružili tudi razni obrtniki in sploh vsi stanovi, ter tako delujoč po gaslu „Svoji k svojim!“ napravili najboljšo zaštitno carino, najkrepkejši jez proti židovskemu kupčevalcem, krošnjarjem in poluševalcem, ki za svoje slabo preperelo blago iščejo pri nas nepredvidnih kupcev in dobička, ne da bi le z najmanjšim zneskom pripomagali k našim bremenom in davkom.

Politični razgled.

Notranje dežele.

V Ljubljani 11. avgusta.

Na Koroškem je pri volitvah v deželni zbor izvoljenih v kmetskih občinah 10 liberalcev, 1 nemški konservativci in 3 Slovenci. V prejšnjem deželnem zboru je pa bilo 10 liberalcev, 3 nemški konservativci in jeden Slovenec. Slovenci so tedaj pridobili dva glasa, nemški konservativci pa izgubili dva glasa. Tedaj opozicija v Koroškem deželnem zboru ni števino nič pridobila, samo slovenska na-

LISTEK.

Tri dni ob gorenjej Savinji.

(Spisal Josip Levičnik.)

(Dalje.)

IX.

Nad 2000 m. visoko v planinah, daleč od človeških bivališč mej skoro neizmernim skalnatim bregovjem, po noči, zaiti, to res ni nikakoršna šala in izpoved vodje nam čisto nič ni bila prijetna. V precej globoke, okoli in okoli s skalovjem obdane kodunji postojimo in sklenemo tu prenočiti. Nanetimo s suhimi koreninami pritlikovega borovja velik ogenj in se utrujeni in vpehani vsedemo okolu; vodja pa odide sam iskat bajte, ko bi jo našel, bi prišel po nas, če pa ne, bi se pa tudi vrnil k našemu prenočišču. Bližje se stisnemo k ognju, kajti noči v planinah so jako hladne. Vse okolu mirno; v daljavi se še sliši odmev trdih korakov odbajajočega in v temi se zgubljajočega vodje, sicer se ne sliši drugega kakor pokanje ognja in težko sopenje nas tenke planinske sape nenavajenih poljancev. Molče smo zrl

čarobno krasno v mesečnej noči sanjajočo planinsko okolico. Na temno-modrem nebu se leskečejo čudno svetle zvezde, mesec se bliža zatonu in razsiplje blede svojo luč po okolu nas navzgor kipečih vrhuncih, v blišnji okolici pa se je svetilo skalovje v nemirnej luči plapolječega plamena našega ognja. Skoro da bi nas bilo strah pred veličastvom v mesečno noč ognene narave.

Žejni in lačni se spomnimo svoje zaloge, vendar nam razun pijače ničesar dišalo ni. Glava nas začne boleti, prisiljeni smo, naglo sopsti. Trdneje se ovijemo v svoje ogrinjače in molče pričakujemo vračitev vodje.

Preteče jedna ura, pretečeti dve, ali vodje še ni od nikoder. Začnemo se oglašati, ali le naše vpitje tisočkratno odmeva po skalovji. Vodja nas začne skrbeti. Mislili smo, da se mu je kakšna nesreča pripetila, ali pa, da je v temi zablodil in toraj ne najde več k ognju nazaj. — Da bi se po ognju lahko ravnali, naložimo nanj drv kolikor smo jih nabrali zamogli ter se odpravimo proti robu kodunje, da bi morebiti od ondot priklicali vodjo ali pa znabiti opozorili družbo v bajti, da bi nam prišla na pomoč. Nevešči kraja, plazili smo se na rob, da so nam

roke krvavele, ali ničesar drugega nismo videli, kakor kamenita, blede razsvetljena brda. Tu pa tam se nam je v temi dozdevalo, da vidimo bajto, ali ko se z velikimi težavami priplazimo bližje, najdemo, da je dozdevna bajta le golo, stavbi podobno skalovje. Vpili smo, kolikor so nam pluca dopuščala, pa od nikoder nobenega odgovora.

Vrnili smo se k ognju ali skrb nam ni dala miru. Izrujemo vsak po jeden borovec, ga prižgemo in se s temi orjaškimi bakljami splazimo na nekov vrhunec, kjer krožimo z njimi po zraku, da bi vodja ali drugi ognjeno znamenje zapazil, če nas že ne sliši.

Zdajci zaslišimo daleč v tmni zategnjeni — „hoo — hoj!“ Takoj pazdravi petero grl ta rešilni glas, pa vendar je še precej dolgo trajalo, predno da se je oglašujoči našemu ognju približal.

Mislili smo, da je naš vodja; v naše veliko začudenje pa prileze namesto pričakovanega belolas, sključen stavec z malo okroglo čepico na glavi — podoben pravcatemu gorskemu škrtatu.

„Ka tak šrajate?“ nas vpraša.

Naglo mu razjasnimo naše neprijetno stanje in ga prosimo, da bi nam pokazal do bajte. Jako čudno

*) vpijete.

rodna zavest se je nekoliko razširila. V Šmohorskem okraju voljeni dr. Abuja je odvetnik v Celovci, in nemškimi listom se poroča, da je Mladostenec. S tem najbrž hočejo sejati razpor med slovensko trojico, da po sili hočejo narediti dr. Abuja liberalcem in ga tako postaviti v nasprotje z drugima dvema slovenskima poslancema.

Konservativci na **Zgornjem Avstrijskem** imajo precej upanja, da zmagajo pri volitvah v veleposestvu. Vseh volilcev je 134; konservativci imajo že 56 gotovih glasov, liberalci pa samo 50. Ker cesar in nadvojvoda Ivan najbrž ne bosta volila, odločilo bode večina 26 volilcev, za katerih politično barvo se za gotovo ne ve. Med temi je gotovo še kaj konservativcev, nekateri pa tudi volili ne bodo.

Vnanje države.

Z velikim zanimanjem pričakujejo juristični krogi v Petrogradu odločitve cele vrste pravnih, katere nameravajo začeti kmetje v Voroneške, Kazanske, Samarske, Kurske, Karkovske, Pultavske in Črnigovske guberniji proti **ruske** viadi. Pod Petrom Velikim in sledečimi vladarji je velike dele zemlje prisvojila si krona, in kmetje so postali „kronini kmetje“. Tožilci trdijo, da so se posestva samo zato priklopila k državi, ker so posestniki zgubili svojo svobodo. Ko se je pa kmetom zopet dala svoboda, pripadejo jim zopet ta posestva. Dotičnih zemljišč je več milijonov desetlin.

Mejnarodni mirovni kongres, zborujoč v Bernu, obrnil se je telegrafčno na kneza Bismarcka in vodoče ministre drugih velevladstev, da podpirajo osnovo mejnarodnih razsodišč in splošno istočasno razoroženje kot najboljšo sredstvo za doseg svetovnega mira.

Francoski kongres v Versailles u počasi nadaljuje svoje delo. V prvi seji se je ustanovil poslovni red, v drugi volil komisijo, v tretji se mu je naznanilo poročilo komisije, v četrtej začela se je generalna debata, v peti se je pa končala generalna debata in vsprejele vladne predloge. V 6. seji, ki je bila v soboto, se je začela specialna debata, pri kateri so radikali zopet postavili razne predloge, kateri so imeli namen razširiti revizijo ali pa le zavirati delo kongresa. Kongres je pa vse te predloge zavrgel. Danes ima kongres zopet sejo in bode nadaljeval specialno debato — Ker Kitaj ni vsprejel francoskih pogojev, bombardoval in zasedel je admiral Courbet Ke-Lung. Daljne vojske pa Francija še ne misli začeti, a hoče še počakati, če se morda Kitajci še kaj primislijo, pa tudi hoče vlada poprej sklicati zbornice, da zve njihovo mnenje.

Na Poznanskem se je začelo burno volilno gibanje med Poljaki, ki v **nemških** krogih vzbujajo veliko pozornost. Začelo se je novo življenje v tej provinciji. Pred vsem se zahteva, da morajo poljski poslanci v državnem zboru bolj poudarjati narodnostno vprašanje. Kakor se govori, bodo se poslanci bolj odločili od nemškega centra, ki nema za njih narodne težnje srca, in osnovali bodo posebno poljsko stranko.

Belgijska zbornica je z 29 glasi večino vsprejela zakon, da se obnovi zopet diplomatska zveza z Vatikanom in dovolila za to potrebni kredit. — Nad 200 občin poslalo je svoje zastopnike k shodu liberalcev, ki se je sešel v soboto v Bruslju, da protestuje proti novemu šolskemu načrtu in sklene v tej zadevi resolucijo na kralja. Poudarjalo se je od vseh strani, da se hoče delovati z vsemi postavnimi sredstvi, da se ohrani prejšnji liberalni šolski zakon.

V **Norvegiji** navstal je zopet spor med vlado in narodnim zastopstvom. Princ-regent se brani sankcionirati zakon o ponižanju kazni za razžaljenje veličastva, katerega je sklenil Storting. Vlada mu je odsvetovala sankcionirati, ker je itak kazen za ta zločin v Norvegiji nižja, kakor v drugih državah.

se je starcu zdelo, da nas je tako „zlodalo“, kajti pravil nam je, da smo dobro uro od pravega pota zašli in da imamo še nad poldrugo uro do bajte. Povedati moramo, da ta starec ni bil nikakov škrt, ampak ovčji pastir, ki je imel med tem gorovjem svoj ovčji stan.

Vzdignemo se s starcem na čelu iz kodunje, ker nas je možak zaradi vodje potolažil rekoč: „Kaj štakega se nas anmu že kar ne pri-rajma,“ (Kaj tacega se nas jednemu ne prigodi), — da bi se izgubil namreč. In res zaslišimo kmalu krepki „ho-hoj“, naš vodja nam pride nasproti z vestjo, da je bajto našel. Po dobri uri hoda se končno priplazimo na rob večje, med vrhovi najvišjih solčavskih gor ležeče kotline, na koje severnem robu smo tudi zagledali veličastno ost Ojstrice visoko med zvezde kipeti. Ondu pa, kjer se kotlina na strmo obrežje Ojstrice naslanja, zapazili smo ogenj, ker ravno ondud je nalašč za potnike postavljena „bajta“. Naše pojemajoče moči se nam vnovič oživijo, brzo prekoračimo s planinsko travo izredno bogato obraščeno kotlino, ali ko dospemo do bajte, zapazimo, da je ista streha pred kratkim pogorela, kajti še smo videli kupe žarečega oglja na stropu. Nikakor si te čudne najdbe tolmačiti

V četrtek se je sešel shod v Westminsterijski palači v Londonu, da se osnuje liga za reformo **angleške** zgornje zbornice, da se omeji slednje postavodajni „veto“. Imenoval se je organizacijski odsek. — Vsi angleški listi so jako razburjeni na Nemčijo, ker je vlad njenega binavskega postopanja se razdrila konferenca. Celo konservativni listi, ki so dozdaj vedno bili prijazni Nemčiji, se močno jezé proti njej. Tako pravi „Standard“, da je vsakemu jasno, da Anglija nema več nemškega prijateljstva. Grof Münster je na konferenci podpiral francoske protinaprte. Pa knez Bismarck naj dela, kakor hoče, nas to ne vznemirja. Nemčija še ni vsa Evropa, in razžalitve Berolinskih listov, ki so inspirirani iz Varzina mi znamo ceniti po njih vrednosti. Nemčija Angliji ni neobhodno potrebna, a Nemčiji je angleško prijateljstvo še nedavno bilo tako neobhodno, da bi brez njega Alzacija in Lorena še sedaj bili francoski provinciji in utegniti se postati. Mi ne trdimo, da je Bismarck sovražnik Anglije, zato je on prerazumen, a naš prijatelj tudi ni. A Nemci naj vedo, da smo mi v prvi vrsti le Angleži, potem še le strankarski politiki. Mi ne nastavljamo našega lica razžaljevalcu; a smo pripravljeni povrniti neprijaznost z neprijaznostjo, udarce z udarci.

Dopisi.

Iz Rudolfovega, 9. avgusta. [Izv. dop.] Na moj dopis od 27. p. m., v 178. št. vašega lista, odgovarja mi nekdo v najnovem dnevniku z vsemi v tem listu navadnimi psovskami, vendar me pri tem veseli, da se mu ni posrečilo v meritoričnem oziru moje trditve ovreči in da moj dopis le v formalnem oziru potrebuje pojasnila.

Meni se vidi, da je vse jedno, če so se li šolske sestre na predlog g. prof. Poljanca ali koga drugega povabile; da pa je g. prof. Poljanec v istej burni seji tudi angažovan bil, to je istina in se je, kakor sem zvedel prav energično za slovenski učni jezik potegaval. S tem pa, da dopisnik reče, da se ni šolskim sestram pogoj stavlil slovenski poučevati, menim, da je narodnim mestnim odborikom slabo uslugo storil, kajti dal jim je s tem nekaki testimonium paupertatis, ker bi slovenski učni jezik imel vendar le prvi pogoj biti in se bi brez tega pogoja a priori vsako pogajanje odbiti moralo.

Dalje dopisnik trdi, da je s trte zvito, kar sem o železniški enketi govoril; na to mu odgovarjam, da mi je jako klasična priča g. ces. s. M., ki je, če se ne motim še celó poročevalec pri tej enketi bil, trdil, da se je o progah Krško-Rudolfovo in Rákek-Rudolfovo govorilo. — Kje za Boga g. dopisnik pa v mojem dopisu najdete, da se je o kakaj črti do-ločevalo; če se reče, da se je kaj predlagalo, to vendar še ni, da se je do-ločevalo. — Vsaj jaz tako razumem.

Kar se tiče dvorne nemške stranke zvedel sem, da je to poročilo gosp. s. B. iz Kočevja dobil in se mi tudi vidi, da to ni tako nemogoče. Če sem pa jaz rekel, da so Ogri g. vit Savinschegg-u trasiranje dovolili in Vi pravite, da kolikor Vam je znano, mu je le raziskavanje črte dovoljeno, je to tak neznamen razložek, da se že eo ipso zastopi, da mu bodo tudi trasiranje dovolili.

Dopisnik dalje trdi, da je sumničenje mestnega zastopa neutemeljeno, a kje za Boga najdete, da sem jaz mestni zastop, pred katerega ogromno večino imam največje spoštovanje, sumničil. Ako sem se nad sebičnostjo jednega in čudnimi

vedeli nismo, tudi o prej večkrat omenjeni družbi ni bilo ne sluba ne duba.

Starec nas pelje proti neke pastirske kolibi — najvišje v teh planinah — na nasprotni strani kotline in ko pridemo bližje, že zapazimo luč skozi široke špranje slabe kolibe, koja je bila bolj kupu križem nametanih hlodov kakor pa stavbi podobna. Ravno pred vhom ustrelimo iz samokresov in jeden udari z roko po vratih. Mahoma se ista odpro in šestero mož nam moli ostre, bodalaste palice nasproti. Še le, ko nas spozna, da nismo lopovi, spustijo nas v svoje tesno stanovanje, kjer se veseli pozdravimo, kajti vsi smo bili Slovenci, jeden pomorski častnik in šest dijakov. Ko se starec in Planinškov hlapec kljubu temi takoj vrneta vsak na svoj kraj, bilo nas je z vodjo in našim „invalidom“ vred še najst, ali v kolibi tako tesno, da smo bili zaradi prenočišča v velikej zadregi. Že smo mislili, da bi solnčnega vzhoda ne zaspali, celo noč prebedeti, in v začetku smo si z raznimi burkami in spomini na neprestano hojo še preganjali zaspale, ali drug za drugim je počasi umolknil in naslonil glavo na neobsekana bruna stena, čez katero je jel veter pihati, da so nam od mraza zobje klepetali. Že so nekateri z vetrom na vadjlo smrčati

nazori drugega nazadnjaka (Rückschrittler) spodtikal, storil nesem to neutemeljeno in imam za to dosti prič; vendar nečem še danes z imeni postreči, ker imam še vedno nado, da bosta gospoda uvidela, da s tem le nasprotnikom v roke delata,

Na opazko, da naj pred svojim pragom po-metam, da se ne bo toliko o umazanih dolgovih nekaterih takozvanih dobrohotnežev govorilo, odgovarjam, da sem v prijetnem položaji dopisunu zagotoviti, da nemam nobenega, torej tudi ne umazanega dolga,

Dekliška šola ima v „Narodnem Domu“ res lepi sobi, a jedna od teh je, kakor se mi je zatrjevalo, precej vlažna in torej za otroke neprimerna. Za zdaj mogoče, da zadostujeta ti dve sobi, a kaj se bo počelo, če se bo šola v trirazrednico preustrojila in kaj če se bo v „Narodnem Domu“ na gostilničarja misliti začelo? — Šola in gostilna v jednem poslopji in še celo oboje v parterji. Kako se to ujema g. dopisnik?

Kdor mene pozna, očitno mi gotovo ne bo, da za ono stranko propagando delam, ki je hotela po-mnenji dopisnika šolsko poslopje za „Feuerwehr-kneipe“ rabiti in sem le tega mnenja, da je društvo: požarna straža, ne pa stranka, iz koje to društvo obstoji, v Rudolfovem jako potrebno.

Veseli me slišati, da je mestni zastop že zdavno potrebni svoti v proračunu dovolil, da se bodo stopnice in ulice popravile in izrekam le še nado, da se to čim hitreje, tem bolje zgodi, da se bodo odtoki za vodo po obeh uličnih straneh napravili in se ulice tako uredile, da bodo sedlane, ker se potem voda laglje odteka in se dlje časa dobre ohranijo.

Kar se pa zadnje točke „Narodnega Doma“ tiče, odgovarjam „Listovemu“ dopisunu, da sem bil od 13. do 19. p. m. vsak dan v „Narodnem Domu“ in je vse istina, kar sem v svojem dopisu trdil in od svoje trditve ne odjenjam niti za pičico. Da se „Narodni Dom“ brez pravega načrta zida, je gola istina. V dokaz temu je neovrgljiva resnica, da sem pri prvem pohodu „Narodnega Doma“, to bilo je v nedeljo popoldne 13. p. m. v drugem nadstropji vrata za kuhinjo v zadnji sobi našel; pri drugem pohodu dobim že zidarje, ki so ta uhod zazidavali in novega na mostovži delali, ravno tako pozabilo se je na okno v kuhinji in so morali zidarji zopet zid razkrpavati. Uhodna vrata v g. dra. S. stanovanje bile so takrat majhne, vrata v spalno sobo majhne in v kot potisnene in je vse te nedostatke g. dr. P., ko sta v ponedeljek 14. p. m. „Narodni Dom“ vkupe pohodila, kritikoval; istotako se je proti ebenarju g. U. in gostilničarju g. M. B. izrazil. Ako ima torej „Narodov“ dopisnik kako zaslugo, da se je tem nedostatkom v okoliščini prišlo, ni umestno, da se mu predbaciva, da je njegov dopis poln zvi-jač in neosnovanih lažij, koji izrazi bi se boljše dopisu v najnovem dnevniku podali.

Če pa končno gosp. nasprotnik meni, da je laglje kritikovati, ko pomagati in to posebno gospo-dom, ki dozdaj še beliča za dozidanje dali niso, služi mu naj na znanje, da je „Narodov“ dopisnik gotovo že vsaj toliko novcev g. dr. Pozniku, kot blagajniku društva „Prvi Narodni dom“ uročil, kot on, če ne več, koje bi smelo trdil in

začeli, se ve da sede, ker ni bilo toliko prostora, da bi se vlegli.

Nekaj nas pa nikakor ni moglo zaspiti, tako, da nam čudna misel pade v glavo, ogledat si pogorelo bajto, če bi se morebiti ondud boljše pronočiti dalo, ker smo videli, da je le samo streho ogenj uničil. Bajta je bila namreč obokana, kajti tukaj je za kamenje dobro, za stavbeni les pa trdo, in kolikor se tega tukaj v tej kotlini za pastirsko kolibo in za to bajto potrebuje, se mora ves iz nižje leže-čih gozdov na ramah le-sem znositi. Bajto najdemo znotraj čisto nepoškodovano; ogenj, koji je baje navstal po neprevidnosti nekih popotnikov, — kateri so prejšnji dan tukaj bili in v bajti kurili, je še celo lesenim vratam prizanesel in znotraj je bil nekov oder za prenočišče še tudi čisto nepoškodovan. Pritekli so namreč, ko je gorelo, pastirji, in so brzo streho razdrli in goreča bruna na stran zavlekli, da ni ogenj tudi znotraj udariti zamogel. Ko se prepričamo, da se zaradi prenočevanja tukaj ne izpostavimo kakaj nevarnosti, razgrnemo po odru svoje ogrinjače, se na sicer trdo, a tukaj nam jako dobro došlo postelj vležemo in tako sladko zaspimo, kakor v najboljše „hotelske“ postelji.

(Dalje prih.)

prosim ga, da se naj k g. dru. Pozniku potruži in ga vpraša, koliko stotakov mu je neki gospod 13. p. m. na vrtu pri „Brunarji“ uročil in slišal bo, — v svojo sramoto — da je bilo pol tisočaka. Jednake svote mu do sedaj še nobeden delničar izročil ni in so vsi vkupe do istega časa nekaj čez 400 gl. uplačali, kar je g. dr. P. „Narodovemu“ dopisniku sam priznal. „Narodov“ dopisnik je tudi že čez pol stotaka prostovoljnih darov za notranjo opravo dvorane nabral in meni še na dalje za „Narodni Dom“ delati, ter izreka tudi željo, da se ga v zahvalo ne napada več na tak nesramen način, kot ga je „Listov“ dopisun napasti blagovolil, ker bi znal vsled taih napadov vse veselje zgubiti in bi le društvo „Narodni Dom“ trpelo. Namen njegov ni bil, narodno stranko grditi in begati, ampak jo krepiti in jej večino pri bodočih volitvah zagotoviti, torej zgolj rodoljubnega značaja. To zapamtite si, „Listov“ dopisnik!

Še jedno! Gospod dopisnik! Iz vsega predstoječega razvidite, da ste baš nasproten namen dosegli; mesto, da bi mene, radi tako neznatnega razločka osmešili, — osmešili ste se le sami, kajti očitno ste vse radi nemškega šolskega društva zamolčali in se tako na isti elastični pot podali, namreč na pot „der höchsten Versöhnung“, po katerem je pač dovoljeno po narodnjacih udrihati, a nemčurjem niti lasu skriviti. Srpka ost obrnila se je proti Vam in to Vam naj bo v vedno živi opomin, da bodele v bodoče, mesto narodnjake blatili, — vsaj menim, da me narodnjakom prištevate — rajši po našem vkupnem sovražniku udrihali.

Če bodele to storili, podati Vam hočem zopet prijateljski svojo desnico; ako pa utegneta, po Vašem zadnjem dopisu sodeč, le narodnjake blatiti, vam uaznanjam, da imam še dosti neizstreljenih pušic in utegnem potem iste v za vas še dokaj bolj neprijetnem dopisu mej svet poslati.

Iz Metlike 9. avgusta. [Izv. dop.] (Facta loquuntur!) Res je preveč časopisov na Slovenskem, najlepše bi bilo na svetu, ko bi Slovencem izhajal samo najnovejši dnevnik potem pa zaradi nemškega jezika in prave vere „Wiener Tagblatt“, drugi naj vsi, da blago rečem, pomrjo. Kaj je treba vseh teh časopisov in tolikih vsled tega dopisov iz Metlike, kjer je sedež miru in sprave, kjer se ne bodejo ni voliti ni krave? Zlasti naj precej pogine „Novi Brenclj“, ki s svojimi telegrami, oklici in poučnimi razgovori speče, miru želeče osebe ujeda in njih status quo drma; potem „Jurij s pušo“, ki je v št. 7 tako izvrstno v Metliško tarčo zadel, in „Škrata“ naj pa vrag odnese z odprtim pismom vred Luka Prosenika; ali pa, če že zanaprej izhajati hoté naj kadilnico vzemo in tisti Fröhlich-Verein spredaj in zadaj prav dišeče pokadé, — pa bo prav in namišljano pero naj le naprej pridno piše o Kolpi in Gorjancih.

Tudi ne bomo nič več N-lu očitali, da nema prave veljave mej nami, temveč kar naravnost bomo objavili, da je on tisti mož, kateri je do zdaj stanovito v vseh rečeh nesebično na obči blagor svojega kraja delal in pomogel, da je iz Metliške dvorazredne postala šola 4 razredna in tudi 5. učitelj bi že po njegovem prizadevanji tukaj funkcioniral, da ga ni nesrečni vitez S. s svojimi sotrudniki — — podrl; da se zida novo šolsko poslopje; da se je napravil na trgu žleb za odtok vode; da je prišla v Metliko silno potrebna lekarna, prava dobrota za ves kraj; da je naša narodna Čitalnica slavno preživela kukavni Conversationsverein, ki je naredil mej Metličani razdor, s sosedi brati Hrvati pa sovražstvo; ki je kot prostovoljno izvoljeni deželni poslanec v deželnem zboru v manjini sedel pa se vsejedno za narod neustrašeno boril in govoril; ki se zdaj brez straha, da si nakopa na glavo mržnjo mnogobrojne ranocelnikove rodovine, čvrsto poteguje za dra. medicino, da bi imel Metličani tudi zdravnikovo pomoč, kedar zbolijo, ne samo godbo, kedar umrje; da se je za Dolenjsko železnico več pisalo kakor si predrzni dopisnik misliti more; da naša zemlja rodi plemenito vinsko kapljico, s katero se oduševljeno nazdravlja domovini, poštenim Slovencem in Slovanom.

Pa dosti! sicer bi naši narodni trojčari zares mislili, da mu se hoče venca ali sedeža v deželnem zboru. Mi poznamo moža, srce ima slovensko, vroče in jednako mu je bilo za očetjavo na Nemškem, Laškem in Hrvatskem. Zaman ga sumničite, njegova beseda pri narodu več velja, nego vsa vaša priduševanja, on je delal za narod in dela kar more; a vi, vi delate burke in norije z njim celo na takem

mestu, ki bi vam moralo biti sveto, a to je v nebo upijoči greh.

Hvala Bogu! Slovenčev glas se je slišal in 7. t. m. prišel je sem po naročilu c. kr. nadsodišča g. Martinajk, c. kr. deželni sod. svetovalec iz Novega mesta, da preiskuje in zasliši ljudstvo in izve, kako nečloveško se z njim postopa. Zaslišanje traja že drugi dan, grozno je, kar se sliši. Facta loquuntur.

Iz Litije 9. avgusta. [Izv. dop.] Nam poslana vabila in razni časniki nam podajajo povod, da tudi mi nekoliko o znamenitej veselici v Sevnici spregovorimo. Veseli nas to lepo podjetje naše rodoljubne mladeži. V njenih srcih klje vroča ljubezen do svojega milega naroda in slovenskega jezika. Takih veselici nam je potreba, da se spoznamo mej seboj in z drugimi slovanskimi brati, da si očitujemo, kar nosimo v svojih srcih. Pohitimo tedaj 15. avgusta v Sevnico, da pozdravimo našo mladež in druge slovanske brate iz Hrvatske, Moravske, Česke in Poljske. Gg. učitelji, profesorji, duhovniki in drugi možje ne zamudimo pokazati svojim dragim, da se zanimamo za njihova rodoljubna podjetja ter da gojimo z njimi iste težnje gorečega rodoljuba! Pokažimo, da cenimo in spoštujemo njihove nazore.

Domače stvari.

— (Ugovorna obravnava „Slovenskega Naroda“) vršila se je danes dopoldne ob 11. uri pred deželnim kot tiskovnim sodiščem. Predsedoval je deželne sodnije predsednik gospod Kapretz, votanta sta bila gospoda pl. Žhuber-Okrog in baron Rechbach. Državno pravdnštvo zastopal je g. Pajk, urednika „Slovenskega Naroda“ pa g. dr. Zarnik. Šlo je zaradi konfisciranega telegrama Žužemskih rodoljubov, ki kličejo Ljubljanskemu „Sokolu“ „Slava!“, uredniku Šukljeju pa „pereat!“, in zaradi interpelacije g. dr. Zarnika v mestnega zbora seji do župana g. Grassellija zaradi izmišljenih izgrediv „Sokola“ pred kazinskim vrtom. Vemo, da ne povemo nič novega, če poročamo, da sta bila oba ugovora zavržena. Obravnava vršila se je vsa v slovenskem jeziku, samo razsodba deželnega kot tiskovnega sodišča in nje uzroki čitali so se v nemškem jeziku. V jako interesantnej obravnavi poročamo obširneje prihodnjič in morebiti bodo naši bralci iz poročila zasledili „genesis“ vse te stvari in našli „den eigentlichenmacher“. Za danes povemo le to, da smo iz dopisa sl. deželne vlade izvedeli nekaj do sedaj še čisto neznanega, da se je namreč pred kazinskim vrtom vpilo: „Krepaj Švaba!“, „Prokleti Švaba!“ in „Smrt Švabu“. Mislili smo si v prvo, da smo v Zagrebu, a pozneje spomnili smo se na Bosno. Dr. Zarnik prijavil je takoj proti obema razsodbama priziv.

— (Odlikovanje.) G. Bogomir Bruner, dež. sodnijski svetnik pri okrožnej sodnji v Rudolfovem dobil je, stopivši v stalni pokoj, naslov in značaj nadsodnije svetnika.

— (Gosp. S. Gregorčič), slavni naš pesnik, obhajal bode letos svojo štiridesetletnico. V ta namen poklonili mu bodo Mozirski dijaki fin in eleganten album in izročili okolu 17. t. m. Album je v krasnem etui-ji, ima jako okusno izdelan ščit, na katerega vzvišenej sredi je lira in so urezane besede: Slavnemu pesniku Mozirski dijaki.

— (Jurčičeva) mati je umrla in bila pretekli terek pokopana. Naj počiva v miru!

— (V uršulinski samostan v Ljubljani) so bile danes kot nune po sv. maši slovesno vzprejete in preoblečene gospodičine: Praprotnik Josipina (hčerka g. Andreja Praprotnika, deželnega šolskega svetnika), Žagar Ana iz Ljubljane, Rihar Terezija iz Polbovega Gradca in Hörmer Eleonora iz Ladisa na Tirolskem. Prve tri so izprašane kot učiteljice za ljudske šole in kot otročje vrtnarice (prve v Ljubljani) s slovenskim šola nemškim učnim jezikom. Duhovno opravilo je vodil v odsotnosti č. g. knezoškofa generalni vikar kanonik g. Pauker pl. Glanfeld. Prisustvovali so mej veliko množico svatov i gg. magistratni svetnik Perona, konzistorijalni svetnik župnik Rozman, deželni blagajnik Karol Žagar in vodja prve mestne ljudske šole Andrej Praprotnik. Petje mej sv. mašo bilo je kaj lepo in vseskozi v slovenskem jeziku.

— (Upravitelj) knezoškofijskim imenovan je po novem ljubljanskem knezoškofu dr. Missiji, računski svetnik pri deželni vladi g. Luckman, z letno plačjo 400 gold. in prostim stanovanjem na pristavi pri sv. Petru cerkvi.

— (Veliki čebelni somenj) vršil se je še le danes zaradi praznika sv. Lovrenca, ki je bil včeraj na Igu. Mnogo čebelarjev iz Ljubljane in iz drugih krajev šlo je na Ig, da si nakupijo panjev, katere oddado potem na pašo v razne kraje.

— (Zadnji mesečni živinski somenj) bil je slabo obiskan. Prignalo se je le 765 komadov živine na somenj. Kupčija je bila živahna, ker tujih kupcev ni manjkalo. Posebno kupovali so se in drago plačevali z Ogerskega in Medžimurja došli konji. Tudi za govejo živino bil je promet živahen in pokupilo se je dokaj lepe rejene živine. Da ni bilo neprestanega dežja, gotovo bi bil mesečni živinski somenj mnogo bolje obiskan.

— (Tekalca) bilo je videti danes zjutraj v Lattermanovem drevoredu. Opravljen je bil svojemu poslu jako primerno, namreč v srajci in spodnjih hlačah in šetalci so se čudili, da mož svoje produkcije ni naznanil. Po povpraševanju pa smo zvedeli, da je dotičnik delavec B. iz Ljubljane, ki se ga je včeraj pri Pavliču v Šiški preveč navlekel in potem „Za židom“ zaspal, kjer so ga nepoklicani strežniki slekli, pustivši mu samo spodnjo obleko. Ko se mož zbudi, bil je položaj res kritičen, kajti bil je že popolnem dan. „Korajža velja“ si misli okradeni mož in hajd v najhitrejšem diru po Lattermanovem drevoredu, čez Mirje v mestni „Log“ do Pajkove hiše, kjer stanuje. Mačja žalost ne bode mala za neprostovoljnega tekalca!

— (Tepež.) Včeraj popoldne stregel se je kmetski fant Janez Dovč v Stoščah s svojim sorodnikom. Pri pretepu bil je parkrat uboden z nožem na glavi in zlomljena mu je leva roka. Prinesli so ga zvečer v Ljubljansko bolnico.

— (Vabilo k veselici), katero priredi bralno društvo v Sodražici dne 15. avgusta 1884 v prostorih gostilne Ivana Šege v Sodražici. Spored: 1. „Slava Slovencem“, zbor. 2. Pozdrav gostov. 3. „Slovenec sem“, zbor. 4. „Brati ne zna.“ Burka v 1 dejanji. 5. „Nisem Nemec“, zbor. 6. „Blaznica v prvem nadstropji.“ Vesela igra v 1 dejanji. 7. „Zvezna“, zbor. 8. Loterija (s 16 dobitki). 9. „Danes tukaj, jutri tam“, zbor. Potem ples in prosta zabava. Začetek točno ob 8. uri zvečer. Ustopnina: Sedež v I. prostoru 30 kr., sedež v II. prostoru 20 kr. Brez sedeža 15 kr. Društveniki prosti.

— (Razpisana) je učiteljska služba na dvorazrednici v Mengši. Plača 400 gold. Prošnje do 31. avgusta na okrajni šol. svet v Kamoiku.

Vabilo!

Častitim gospodom volilecem z Notranjskega!

Že mnogokrat in od raznih strani sem bil pozvan, da bi z ozirom na predstoječo nrdomestilno volitev deželnega poslanca za Notranjsko sklical volilni shod.

Da ustrežem torej želji notranjskih rodoljubov, prijateljev in znancev in da bi se pri tej volitvi brezpotrebno ne cepili glasovi, sklenil sem sklicati v 17. dan t. m. popoldne ob 6. uri v gostilni gospoda Vičiča v Postojini volilni shod.

K temu shodu vabim tedaj vse častite volilne može iz Notranjske, ter jih prosim, da se ga v oči-gled denasnjih razmer v prav obilnem številu udeleži blagovolijo.

Opozorujem pa tudi častite gg. volilce, da jih bodem o svojem času, kadar poizvem njih imena, še s posebnim vabilom k shodu povabil.

V Cerknici, v 9. dan avgusta 1884.

Adolf Obreza.

Telegrami „Slovenskemu Narodu“:

Sv. Peter na Notranjskem 10. avgusta. Odbor bralnega društva v Zagorji na Notranjskem je jednoglasno Ljubljanski list izključil.

Maribor 11. avgusta. Z volitvami izvršenimi v soboto dosegla je narodna stranka 124 zanesljivih volilnih mož. Absolutna večina je 123 glasov. Narodna stranka ima torej že večino. Od dosedaj voljenih, katere brojimo med nasprotnike ali dvomljive, jih bo menda kacijh 5 z narodno stranko glasovalo. V občinah, ki še volijo, računji se, da bo do 30 narodnih volilnih mož voljenih. Nasprotniki delajo strastno z denarjem. Njihova kandidata dr. Schmiederer in Candolini iz Pekla pri Poličanah. Delalo se je in dela se z žilavo vstrajnostjo.

Ormož 11. avgusta. Shod, pri katerem se je predstavil kandidat prof. Kunstek, mno-

Lastnina in tisk „Narodne Tiskarne“.